pillaja ta ei olnud, see oli ka hästi teada. Kõik küla pidas tast lugu.

Maret löi weel punasemaks ega saanud sõna suust wälja.

„Armas Maret, wasta mulle kas sa tahad mulle tulla wõi ei," palus Mart, „siis tean, kuda lugu on ja kas wõin loota."

„Tahan küll," wastas Maret wiimaks wiiwitades ja häbenedes.

„Jumal tänatud, see on rõõmustaw wastus," õiskas Mart suure rõõmuga. „Aga ütle nüüd, Maret, kas su wanemad on sellega rahul, et sa mind, kes sulane olen, wasta wõtad:"

„Isa on küll hää ja helde minu wasta olnud," wastas Maret. „Ma loodan, et ta ka nüüd mitte selle wasta ei saa olema, kui ma sind wasta wõtan. Ole aga ise nii hää ja räägi temaga selle asja pärast. Ema mind wist küll ei saa keelama, nii palju kui seda jõuan ette arwata."

„Noh, see oleks ju wäga lõbus, kui nad oma luba annaksiwad," ütles Mart. „Mull on sulle ka weel ütelda. Nagu tead, on meie peremehe maa pääl kaks sauna. Teisest saunast läheb saunamees lõikuse ajal wälja. Nüüd olen mina juba peremehega rääkinud, et siis mina sinna sauna elama lähen. Tema on sellega rahul. Mina jään muidugi oma teenistusesse, aga iga õhtu, kui töö otsas on, tulen kodu. Sääl saunas wõime esite küll elada seni kaua, kui mull õnn juhtub omale kohta leida. Ja kas tead, Maret, mull on ka juba enam kui sada rubla kokku hoitud. Kui ma pärast just ühe paraja koha leian, siis wõin juba rendist ühe jao ära maksta. Küll me ikka läbi saame."

„No jah, see on wäga hää," ütles Maret, „ega siis minagi hakka laisklema. Usinaid töölisi on alati tarwis; ma wõin kui oma wäike talitus tehtud, ka tööle minna ja oma jagu teenida. Ma olen õppinud tööd tegema, ja selle pärast ei ole see mulle sugugi raske. Laiska elu ma ei armasta!"

Nõnda wiisi juttu ajades ja tulewa aja kohta nõuu pidades jõudsiwad mõlemad Ma-